

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 12 listopada 2014 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie P. T. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. z dnia 27 maja 2014 r. odmawiającej wnioskodawcy prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy prowadzeniu działalności gospodarczej.

Powyższe orzeczenie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych.

W dniu wypadku wnioskodawca ok. 8.50 podczas doręczania paczek do odbiorcy przy ul. (...) w W. przechodził na czerwonym świetle przez ulicę o trzech pasach ruchu w każdym kierunku. Samochód zaparkował po drugiej stronie ulicy z uwagi na brak innych miejsc parkingowych. Samochody na jezdni stały. Wnioskodawca nie udał się do przejścia dla pieszych, ale zaczął przechodzić między samochodami. Gdy P. T. kończył przechodzenie przez jezdnię, przy pasie rozdzielającym oba kierunki jazdy, zza jednego rzędu samochodów wyjechał motocykl, który potrącił wnioskodawcę. Motocyklista jechał z prędkością ok. 30 km/h skrajnym lewym pasem, nie przekraczając obszaru pasa ruchu. Nie przekraczał podwójnej linii ciągłej oddzielającej jezdnie o przeciwnych kierunkach ruchu. Wówczas wnioskodawca niespodziewanie wyszedł zza samochodu, który mijał motocyklista.

Na miejsce zdarzenia wezwano Policję, która ukarała wnioskodawcę mandatem karnym w wysokości 300 zł za nieostrożne wtargnięcie na jezdnię przed nadjeżdżający pojazd. Policja uznała, że wnioskodawca spowodował zdarzenie wchodząc na jezdnię w miejscu niedozwolonym i spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Decyzją z dnia 21 grudnia 2012r ZUS I/Oddział w Ł. odmówił wnioskodawcy prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego, a decyzją z dnia 08 marca 2013r prawa do świadczenia rehabilitacyjnego z ubezpieczenia wypadkowego, wskazując że zdarzenie uznano wprawdzie za wypadek przy prowadzeniu działalności gospodarczej, ale brak jest prawa do świadczeń wypadkowych z uwagi na to, że wyłączną przyczyną zdarzenia było naruszenie przez wnioskodawcę przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia. Sąd oddalił odwołanie wnioskodawcy, a w uzasadnieniu przesądził, że do przedmiotowego zdarzenia doszło na skutek rażąco niedbałego zachowania wnioskodawcy wyłączanie naruszającego przepisy dotyczące ochrony życia i zdrowia, tj. prawa o ruchu drogowym /art. 13 ust.1 i 3 tejże ustawy/. Apelacja od w/w wyroku została oddalona prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 14.11.2013r. w sprawie VII Ua 91/13.

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, których strony nie kwestionowały. Za podstawę ustaleń Sąd przyjął także dowody załączone do akt XIU 179/13, które stały się integralną częścią akt sprawy na wniosek odwołującego się. Sąd wskazał, iż wobec istnienia prawomocnego wyroku Sądu w sprawie XIU 179/13 z uwagi na treść art. 365 k.p.c. wyłączone było dalsze dowodzenie celem uzyskania odmiennych ustaleń niż poczynione z udziałem wnioskodawcy w w/w procesie. Z uwagi na powyższe, Sąd oddalił wniosek pełnomocnika P. T. o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego. Także załączona do akt sprawy prywatna opinia rzeczoznawcy d.s rekonstrukcji wypadków drogowych i ruchu drogowego nie mogła, odnieść zamierzonego skutku i stać się podstawą wyrokowania w niniejszym procesie. Sąd wskazał, iż po pierwsze była spóźniona, a po drugie niedopuszczalna.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, iż odwołanie podlega oddaleniu.

Sąd podniósł, iż wnioskodawca w dniu 07 września 2012r doznał wypadku przy prowadzeniu działalności gospodarczej, jednak w okolicznościach pozbawiających go prawa do świadczeń wypadkowych.

Rodzaje świadczeń z tytułu wypadków przy pracy oraz zasady nabywania prawa do tych świadczeń określa ustawa z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity Dz.U. z 2009 r. Nr 167, poz. 1322 ze zm.).

Powołując się na treść art. 3 ust. 1 punkt 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych z 30 października 2002 roku (tekst jednolity Dz. U. z 2009 r. Nr 167 poz. 1322 z późn. zm.) Sąd wskazał, iż za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych. Z cytowanego przepisu wynika, iż aby zdarzenie było wypadkiem przy pracy w rozumieniu ww. ustawy muszą zostać spełnione trzy przesłanki: nagłość zdarzenia, zewnętrzność przyczyny powodującej oraz związek zdarzenia z pracą. W sprawie niniejszej bezsporne było, iż zdarzenie z dnia 07 września 2012 r. wypełniało powołane wyżej przesłanki. Nie kwestionował tego organ rentowy.

Ocena taka, zdaniem Sądu nie skutkuje jednak automatycznym uznaniem, że ubezpieczonemu – w razie ustalenia uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy – przysługiwać winno jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku. Organ rentowy podniósł, iż wnioskodawca spowodował powstanie przedmiotowego zdarzenia, zatem Sąd przyjął, iż nie przysługuje mu prawo do jednorazowego odszkodowania w świetle art. 21 ustawy wypadkowej, ponieważ dopuścił się rażąco niedbałego naruszenia przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia. W ocenie Sądu rozumowanie ZUS w tym zakresie okazało się słuszne. Wnioskodawca był jedynym „czynnikiem sprawczym” naruszenia przepisów prawa o ruchu drogowym w spornym dniu, co prawomocnie ustalono już w sprawie XIU 179/13.

Sąd wskazał, iż zgodnie z brzmieniem art. 21 ust 1 w/w ustawy, świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego nie przysługują ubezpieczonemu w sytuacji, gdy wyłączną przyczyną wypadków, o których mowa w art.3, będzie udowodnione naruszenie przez ubezpieczonego przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia, spowodowane przez niego umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa.

Pozbawienie ubezpieczonego prawa do świadczeń wypadkowych ma charakter sankcji za określone naganne zachowania. Świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego nie przysługują więc ubezpieczonemu, który doprowadził do wypadku przy pracy, naruszając umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa przepisy dotyczące ochrony życia i zdrowia. Zastosowanie art. 21 ust. 1 ustawy wypadkowej będzie miało miejsce wówczas, gdy jedyną przyczyną wypadku było nieprawidłowe zachowanie się ubezpieczonego w sposób umyślny lub rażąco niedbały, przy czym pracodawca ani osoba trzecia nie przyczyniły się do wypadku. Sąd podkreślił, iż umyślność dotyczy przy tym naruszenia przepisów, a nie spowodowania przyczyny zewnętrznej wypadku. Określenie "naruszenie przepisów spowodowane umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa" użyte w przepisie wskazuje, że zamiar w przypadku winy umyślnej lub możliwość i obowiązek przewidywania w przypadku winy nieumyślnej, dotyczą naruszenia przepisów, a nie skutków zdarzenia. W konsekwencji Sąd uznał, iż udowodnienie winy lub rażącego niedbalstwa poszkodowanego w wypadku przy pracy leży po stronie organu rentowego, przy czym nie jest wystarczające wskazanie, że pracownik nie przestrzegał przepisów BHP, czy innych dotyczących ochrony życia lub zdrowia, bowiem Sąd zwrócił uwagę, że musi być to szczególna wina-wyłączna w rozumieniu powołanego przepisu, zatem należy wykazać, że jest ona jedyną i wyłączną przyczyną wypadku Sąd podniósł, iż w sprawie XIU 179/13 organ rentowy wykazał, że wskazane powyżej przesłanki zostały spełnione. Ocenę podzielił Sąd orzekający.

Przy rozstrzygnięciu sprawy w pierwszej kolejności Sąd miał na uwadze treść art. 365. § 1 kpc, który stanowi, że orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. W szczególności, powagą rzeczy osądzonej mogą być objęte ustalenia faktyczne w takim zakresie, w jakim indywidualizują one sentencję jako rozstrzygnięcie o przedmiocie sporu i w jakim określają one istotę danego stosunku prawnego. Chodzi jednak tylko o elementy uzasadnienia dotyczące rozstrzygnięcia co do istoty sprawy, w których sąd wypowiada się w sposób stanowczy, autorytarny o żądaniu.

Odnosząc się do powyższego Sąd zaznaczył, iż moc wiążąca orzeczenia (art. 365 § 1 k.p.c.) może być rozważana tylko wtedy, gdy rozpoznawana jest inna sprawa niż ta, w której wydano poprzednie orzeczenie oraz, gdy kwestia rozstrzygnięta innym wyrokiem stanowi zagadnienie wstępne. Moc wiążąca prawomocnego orzeczenia sądu charakteryzuje się dwoma aspektami. Pierwszy z nich odnosi się tylko do faktu istnienia prawomocnego orzeczenia. Drugi aspekt mocy wiążącej prawomocnego orzeczenia jest określony jako walor prawny rozstrzygnięcia (osądzenia)

zawartego w treści orzeczenia. Jest on ściśle związany z powagą rzeczy osądzonej (art. 366 § 1 k.p.c.) i występuje w nowej sprawie pomiędzy tymi samymi stronami, choć przedmiot obu spraw jest inny. W nowej sprawie nie może być wówczas zastosowany negatywny (procesowy) skutek powagi rzeczy osądzonej polegający na niedopuszczalności ponownego rozstrzygnięcia tej samej sprawy. Występuje natomiast skutek pozytywny (materialny) rzeczy osądzonej przejawiający się w tym, że rozstrzygnięcie zawarte w prawomocnym orzeczeniu (rzecz osądzona) stwarza stan prawny taki, jaki z niego wynika. Sądy rozpoznające między tymi samymi stronami nowy spór muszą przyjmować, że dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak przyjęto to w prawomocnym, wcześniejszym wyroku, a więc ostatecznym rezultacie procesu uwzględniającym stan rzeczy na datę zamknięcia rozprawy. W kolejnym postępowaniu, w którym pojawia się ta sama kwestia, nie może być ona już ponownie badana. Związanie orzeczeniem oznacza zatem zakaz dokonywania ustaleń sprzecznych z uprzednio osądzoną kwestią, a nawet niedopuszczalność prowadzenia w tym zakresie postępowania dowodowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2007 r., II CSK 452/06, OSNC-ZD 2008 nr 1, poz. 20 oraz uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2008 r., III CZP 72/08, OSNC 2009 nr 2, poz. 20; Glosa 2009 nr 3, s. 24, z glosą M. Sieradzkiej). Chociaż powagą rzeczy osądzonej objęta jest w zasadzie jedynie sentencja wyroku, a nie jego uzasadnienie, to jednocześnie w orzecznictwie trafnie zwraca się uwagę, że powaga rzeczy osądzonej rozciąga się również na motywy wyroku w takich granicach, w jakich stanowią one konieczne uzupełnienie rozstrzygnięcia, niezbędne dla wyjaśnienia jego zakresu. W szczególności, powagą rzeczy osądzonej mogą być objęte ustalenia faktyczne w takim zakresie, w jakim indywidualizują one sentencję jako rozstrzygnięcie o przedmiocie sporu i w jakim określają one istotę danego stosunku prawnego.

Mając powyższe na uwadze Sąd stwierdził, że pomiędzy stronami niniejszego procesu w sprawie XIU 179/13 został już rozstrzygnięty spór, w którym wydano prawomocny wyrok i przesądzono kwestię podmiotów odpowiedzialnych za zaistnienie spornego zdarzenia. Obowiązkiem Sądów jest respektowanie tych okoliczności faktycznych ustalonych w sposób stanowczy we wcześniejszej sprawie, które określały istotę sporu i uzasadniały oddalenie zgłoszonych w niej roszczeń.

Reasumując, Sąd uznał, iż wnioskodawca był wyłącznym sprawcą naruszenia przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia /m.in. art. 13 i 3 ustawy prawo o ruchu drogowym/ bowiem inni uczestnicy zdarzenia nie przyczynili się do jego zaistnienia.

Biorąc pod uwagę wszystkie powyższe rozważania Sąd sprzyjał, iż wobec spełnienia przesłanek wskazanych w art. 21 ust. 1 ustawy wypadkowej, wypadek jakiemu uległ wnioskodawca, wydarzył się w okolicznościach pozbawiających prawa do świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego, w tym do jednorazowego odszkodowania.

Wobec powyższego, uznając odwołanie za nieuzasadnione, Sąd oddalił je na podstawie art. art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł pełnomocnik powoda.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie przepisu art. 366 k.p.c. przez błędną interpretację polegającą na przyjęciu, że wydanie w sprawie o inne roszczenia wynika z tego samego stanu faktycznego prawomocnego wyroku oddalającego zamyka powodowi drogę do uzyskania jednorazowego odszkodowania, które przedmiotem poprzedniego sporu nie było,
2. naruszenie art. 227, 232 i 233 k.p.c. przez niedopuszczenie wnioskowanego przez pełnomocnika powoda dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy z zakresu ruchu drogowego, mimo, iż przedmiotem tego dowodu miała być okoliczność mająca dla rozstrzygnięcia podstawowe znaczenie, mianowicie, czy wina powoda była wyłączną przyczyną wypadku komunikacyjnego, jakiemu uległ powód, czy też do wypadku przyczyniła się inna osoba (motocyklista)
3. błędną ocenę materiału dowodowego przez pominięcie faktu przyznania się motocyklisty do naruszenia zasad ruchu drogowego,

4. naruszenie prawa materialnego - art. 21 ustawy z 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. nr 167 z 2009, poz.1322) przez odmowę przyznania powodowi jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej.

Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 5 marca 2015 r. pełnomocnik organu rentowego wniósł o oddalenie apelacji. Pełnomocnik wnioskodawcy poparł apelację.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji wydał trafne orzeczenie, znajdujące oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i obowiązujących przepisach prawa.

Wbrew twierdzeniom apelacji, Sąd II instancji nie dopatrywał się naruszenia przepisów postępowania, skutkujących koniecznością zmiany czy uchylenia zaskarżonego wyroku.

Przede wszystkim niezasadny okazał się zarzut dotyczący naruszenia prawa procesowego tj. art. 366 k.p.c., którym skarżący kwestionował przyjęcie przez Sąd I instancji konieczności respektowania okoliczności faktycznych, ustalonych prawomocnym wyrokiem zapadłym w sprawie XI U 179/13.

Wskazać należy, iż na mocy art. 366 k.p.c. wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami.

Z kolei z art. 365 § 1 k.p.c. wynika, że orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Wynikająca z art. 365 § 1 k.p.c. moc wiążąca orzeczenia merytorycznego, może być rozważana tylko wtedy, gdy rozpoznawana jest inna sprawa niż ta, w której wydano poprzednie orzeczenie oraz gdy kwestia rozstrzygnięta innym wyrokiem stanowi zagadnienie wstępne. Zatem musi być brana pod uwagę w kolejnym postępowaniu, w jakim pojawia się dana kwestia, nie podlegająca ponownemu badaniu. Związanie orzeczeniem oznacza bowiem niedopuszczalność nie tylko dokonywania ustaleń sprzecznych z nim, ale nawet przeprowadzania postępowania dowodowego w tym zakresie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2011 r., I UK 239/10, opubl. LEX nr 738532).

W przedmiotowej sprawie, skarżący w apelacji podniósł konieczność ponownego zbadania okoliczności, które były podstawą do orzeczenia w sprawie XI U 179/13 w zakresie ustalenia podmiotów odpowiedzialnych za spowodowanie spornego zdarzenia. Zdaniem strony powodowej przeszkodą do związania Sądu I instancji okolicznościami faktycznymi ustalonymi w prawomocnym wyroku, wydanym we wcześniejszej sprawie, jest inny rodzaj dochodzonego roszczenia. Należy jednak zauważyć, iż warunkiem związania przez Sąd prawomocnym wyrokiem zgodnie z treścią art. 365 k.p.c. nie jest tożsamość roszczeń. Tożsamość przedmiotowa, jest bowiem przeszkodą do ponownego rozpoznania sprawy o to samo roszczenie, między tymi samymi stronami. Natomiast w niniejszej sprawie nie istnieje powaga rzeczy osądzonej zgodnie z art. 366 k.p.c., w związku z czym zarzut naruszenia art. 366 k.p.c. jest zupełnie bezpodstawny. Prawomocność orzeczenia w sprawie XI U 179/13 ma zaś ten skutek w obecnym postępowaniu, że obowiązkiem Sądu I instancji było respektowanie tych okoliczności faktycznych, które ustalono we wcześniejszej sprawie, a które określały istotę sporu i uzasadniały nieuwzględnienie zgłoszonego w niej roszczenia.

Ponieważ należy, iż postępowanie w sprawie XI U 179/13 dotyczyło przyznania skarżącemu prawa do zasiłku chorobowego oraz świadczenia rehabilitacyjnego w związku w wypadkiem przy prowadzeniu działalności gospodarczej. Prawomocnym wyrokiem oddalono roszczenia powoda, wskazując, iż swym zachowaniem wypełnił

przesłanki z art. 21 ust. 1 ustawy z 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, bowiem zachowaniu wnioskodawcy Sąd przypisał cechę rażącej niedbałości. Sąd Rejonowy we wskazanym rozstrzygnięciu, na podstawie ustalonego stanu faktycznego przyjął, iż przyczyną spornego wypadku było naruszenie przez wnioskodawcę przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia. Natomiast w niniejszym postępowaniu, przedmiotem rozważań Sądu było rozstrzygnięcie, czy wypadek spowodował wnioskodawca, a w konsekwencji czy przysługuje mu prawo do jednorazowego odszkodowania w świetle w/w ustawy. Zatem bezspornie między tymi postępowaniami, istniała współzależność wynikająca z ustalenia przyczyny spornego zdarzenia.

Interpretacja powołanego powyżej przepisu art. 365 k.p.c. w praktyce prowadzi do wniosku, że sąd obowiązany jest uznać, iż kwestia prawna, która była już przedmiotem rozstrzygnięcia w innej sprawie, a która ma znaczenie prejudycjalne w sprawie przez niego rozpoznawanej, kształtuje się tak, jak to przyjęto w prawomocnym wcześniejszym wyroku. W przeciwnym razie wyroki sądowe miałyby walor jedynie opiniujący, a nie stanowczy i imperatywny. Jak się zatem słusznie podkreśla w doktrynie, skutkiem zasady mocy wiążącej prawomocnego wyroku jest to, że przesądzenie we wcześniejszym wyroku kwestii o charakterze prejudycjalnym oznacza, że w procesie późniejszym ta kwestia nie może być już w ogóle badana.

Zachodzi tu zatem ograniczenie dowodzenia faktów, objętych prejudycjalnym orzeczeniem, a nie tylko ograniczenie poszczególnego środka dowodowego (tak SN w uzasadnieniu wyroku z 12 lipca 2002 r. w sprawie V CKN 1110/00, Lex nr 74492; podobnie w wyroku z 28 marca 2006 r. w sprawie I UK 213/05, Lex nr 277891). Moc wiążącą na podstawie art. 365 § 1 k.p.c. ma wprawdzie jedynie sentencja orzeczenia, niemniej jednak w niektórych przypadkach ze względu na ogólność rozstrzygnięcia, doniosłość przy ustalaniu zakresu mocy wiążącej prawomocnego orzeczenia, czyli granic prawomocności materialnej orzeczenia, mogą mieć także zawarte w uzasadnieniu orzeczenia motywy rozstrzygnięcia (wyrok SN z dnia 29 września 2011 r., IV CSK 652/10, Lex nr 1129162; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 28 listopada 2014r., I ACa 825/14, LEX nr 1621260).

Mając na uwadze powyższe wskazać należy, iż Sąd I instancji prawidłowo przyjął, iż związany był prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawie o sygn. XI U 179/13 w zakresie ustalenia okoliczności i przyczyny wypadku oraz podmiotów odpowiedzialnych za zaistnienie spornego zdarzenia. Oznacza to, iż Sąd był zobligowany przyjmując, że wnioskodawca spowodował sporny wypadek poprzez rażąco niedbałe naruszenie przepisów o ruchu drogowym.

Bezspornym jest natomiast, iż powyższe ustalenie ma prejudycjalne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszego przypadku. Ponieważ należy bowiem, iż okoliczności faktyczne tj. ustalenie wyłącznej przyczyny wypadku, uzasadniające przyznanie zarówno zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego, jak i jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku – w obu postępowaniach były takie same. Innymi słowy w rozpoznawanej sprawie należało ocenić, jakie były istotne ustalenia, które spowodowały oddalenie odwołania wnioskodawcy od decyzji ZUS i odmowę przyznania mu prawa do zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego z ubezpieczenia wypadkowego w poprzedniej sprawie, przyjmując związanie w/w okolicznościami w rozpoznawanej sprawie i dokonać ich kwalifikacji w stosunku do prawa do jednorazowego odszkodowania. Zatem w niniejszej sprawie powyższa kwestia nie podlegała już ponownemu badaniu z uwagi na to, iż została rozstrzygnięta prawomocnym wyrokiem wydanym między tymi samymi stronami w sprawie XI U 179/13.

W konsekwencji dotychczasowych rozważań uznać należy, iż nietrafnym jest także apelacyjny zarzut naruszenia przepisów art. 227 k.p.c., 232 k.p.c. i 233 k.p.c. poprzez niedopuszczenie dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy z zakresu ruchu drogowego. W pierwszej kolejności zaznaczyć należy, iż prawidłowe jest stanowisko Sądu I instancji, zgodnie z którym, wobec istnienia prawomocnego wyroku w sprawie XI U 179/13 wyłączone było dalsze dowodzenie celem uzyskania odmiennych ustaleń, niż poczynione z udziałem wnioskodawcy we wcześniejszym procesie. Sąd wskazał, iż przebieg zdarzenia pozostawał bezsporny, a jego okoliczności ustalone. Nie było więc możliwe dowodzenie tych samych okoliczności faktycznych, o których już rozstrzygnięto w poprzednim postępowaniu. Natomiast bez znaczenia pozostaje stanowisko apelującego, iż strona powodowa nie udowodniła zasadności roszczenia powoda, bowiem w poprzednim postępowaniu mylnie cofnęła wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego. Odnosząc

się do powyższego raz jeszcze wskazać należy, iż z uwagi na związanie Sądu prawomocnym orzeczeniem, w toku niniejszego postępowania okoliczności wypadku w ogóle nie podlegały ponownemu badaniu. Zatem bez względu na powyższe twierdzenia apelującego, ponowny wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego podlegał oddaleniu, jako zmierzający do podważenia dokonanych uprzednio ustaleń faktycznych, którymi Sąd w niniejszej sprawie był niewątpliwie związany. Natomiast na marginesie zaznaczyć należy jedynie, iż strona powodowa reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wobec bezpodstawnego w jej ocenie oddalenia wniosków dowodowych istotnych dla rozstrzygnięcia, nie złożyła zastrzeżeń w trybie art. 162 k.p.c. W konsekwencji bezspornym jest, iż również z tego względu nie przysługuje jej prawo powoływania się na te uchybienia w postępowaniu apelacyjnym.

W ocenie Sądu Okręgowego dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonego w postępowaniu materiału dowodowego jest zatem – wbrew twierdzeniom apelującego – prawidłowa. Sąd I instancji nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów logicznie argumentując, na podstawie jakich dowodów ustalił stan faktyczny, w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Sąd podkreślił, iż oparł się na dowodach z dokumentów, których strony nie kwestionowały, a przede wszystkim na dowodach załączonych do akt sprawy XI U 179/13, które na wniosek odwołującego stały się integralną częścią sprawy. Jednocześnie zasadnie przyjął, iż wobec prawomocnego rozstrzygnięcia przesądzającego kwestie prejudycjalne, dalsze postępowanie dowodowe było wyłączone.

Wobec powyższego podniesione w tym zakresie zarzuty apelacji, dotyczące naruszenia prawa materialnego art. 21 ustawy z 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. nr 167 z 2009, poz. 1322) również pozostawały bezzasadne. Sąd Rejonowy trafnie wywiódł, iż pomiędzy stronami niniejszego procesu, spór został już rozstrzygnięty w sprawie XI U 179/13, a obowiązkiem Sądu jest respektowanie poczynionych ustaleń faktycznych. W związku z powyższym zasadnie uznał, iż wnioskodawca wypełnił swym zachowaniem przesłanki z art. 21 ust 1. ustawy wypadkowej, bowiem wyłączoną przyczyną zdarzenia było udowodnione naruszenie przez skarżącego przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia. W konsekwencji, należało podzielić stanowisko Sądu I instancji, iż wypadek jakiemu uległ wnioskodawca, zdarzył się w okolicznościach pozbawiających go prawa do świadczeń z ubezpieczenia powypadkowego tj. jednorazowego odszkodowania.

W tym stanie rzeczy zarówno zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego oraz naruszenia prawa materialnego, nie zasługiwały na uwzględnienie. Sąd drugiej instancji zważył więc, iż zaskarżone rozstrzygnięcie w świetle zgromadzonego materiału dowodowego było w pełni uzasadnione.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację skarżącego jako bezzasadną.